

fastställs i Europeiska gemenskapernas förordningar — rent konkret i artikel 3 i den allmänna lagen om tullar och punktskatter, samordnad genom kunglig förordning av den 18 juli 1977 (*Belgisch Staatsblad* av den 21 september 1977, s. 11425), fastställd genom lagen av den 6 juli 1978 om tullar och punktskatter (*Belgisch Staatsblad* av den 12 augusti 1978, s. 9013), i dess lydelse efter att från och med den 1 juli 1990 ha blivit ersatt av artikel 72 i lagen av den 22 december om skattebestämmelser (wet houdende fiscale bepalingen) (*Belgisch Staatsblad* av den 29 december 1989, s. 21141),

eller ska medlemsstaterna, vid genomförandet av artikel 217.2 i tullkodexen i sin nationella lagstiftning fastställa hur den bokföring som avses i artikel 217.1 i tullkodexen ska utföras rent praktiskt, så att gäldenären kan kontrollera att den bokföring som föreskrivs i artikel 217.1 i tullkodexen faktiskt också har utförts?

2. Ska artikel 217.2 i tullkodexen tolkas så, att när det i den nationella lagstiftningen endast föreskrivs

— att vid tillämpningen av den nationella lagstiftningen avses med bokföring "införandet i räkenskaperna eller annat likvärdigt medium av det tullbelopp som utgör tullskulden" — rent konkret artikel 1.6 i den allmänna lagen om tullar och punktskatter (algemene wet inzake douane en accijnzen), samordnad genom kunglig förordning av den 18 juli 1977 (*Belgisch Staatsblad* av den 21 september 1977, s. 11425), fastställd genom lagen av den 6 juli 1978 om tullar och punktskatter (wet inzake douane en accijnzen) (*Belgisch Staatsblad* av den 12 augusti 1978, s. 9013), i dess lydelse efter att från och med den 1 januari 1994 ha blivit ersatt av artikel 1.4 i lagen om ändring av den allmänna lagen om tullar och punktskatter (wet tot wijziging van de algemene wet inzake douane en accijnzen) (*Belgisch Staatsblad* av den 30 december 1993, s. 29013),

och

— att reglerna beträffande bokföringen och betalningsvillkoren för de belopp som ska uppbäras i tullskuld fastställs i Europeiska gemenskapernas förordningar — rent konkret i artikel 3 i den allmänna lagen om tullar och punktskatter, samordnad genom kunglig förordning av den 18 juli 1977 (*Belgisch Staatsblad* av den 21 september 1977, s. 11425), fastställd genom lagen av den 6 juli 1978 om tullar och punktskatter (*Belgisch Staatsblad* av den 12 augusti 1978, s. 9013), i dess lydelse efter att från och med den 1 juli 1990 ha blivit ersatt av artikel 72 i lagen av den 22 december om skattebestämmelser (wet houdende fiscale bepalingen) (*Belgisch Staatsblad* av den 29 december 1989, s. 21141),

kan tullmyndigheten med framgång göra gällande att införande av tullbeloppet i en så kallad Fiche 1552 B, införande av tullbeloppet i en elektronisk databas över

obetalda tullar och punktskatter⁽¹⁾ eller vilket annat slags införande av tullbeloppet som helst på vilket annat tänkbart medium som helst, gäller som bokföring i den mening som avses i artikel 217.1 i tullkodexen?

3. Om tullmyndighetens införande av tullbeloppet i en Fiche 1552 B kan gälla som bokföring i den mening som avses i artikel 217.1 i tullkodexen, ska artikel 217 i tullkodexen då tolkas som att enbart införandet av det exakta tullbelopp som följer av en tullskuld i en Fiche 1552 B gäller som sådan bokföring som avses i artikel 217.1 i tullkodexen?

⁽¹⁾ PLDA, "Paperless Douane en Accijnzen".

Överklagande ingett den 6 juli 2011 av Maurice Emram av den dom som tribunalen (andra avdelningen) meddelade den 10 maj 2011 i mål T-187/10, Emram mot harmoniseringsbyrån

(Mål C-354/11 P)

(2011/C 282/13)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: Maurice Emram (ombud: M. Benavî, avocat)

Övriga parter i målet: Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller), Guccio Gucci Spa

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva tribunalens dom i dess helhet, eftersom tribunalen har ogillat talan om ogiltigförklaring av harmoniseringsbyråns första överklagandenämnds beslut av den 11 februari 2010,
- ogiltigförklara överklagandenämndens beslut, i enlighet med artikel 61 i domstolens stadga,
- förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta kostnaderna som uppkommit vid tribunalen och domstolen samt förplikta bolaget Gucci att ersätta rättegångskostnaderna vid harmoniseringsbyrån och tribunalen.

Grunder och huvudargument

Klaganden åberopar åsidosättande av artikel 8.1 b i rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken⁽¹⁾ samt åsidosättande av artikel 17 i rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken⁽²⁾.

I detta avseende anför klaganden för det första att tribunalen har gjort bedömningen att det finns en risk för förväxling utan att ha beaktat samtliga relevanta omständigheter, bland annat att de äldre varumärkena inte har använts på marknaden, de äldre varumärkenas särskiljningsförmåga, den faktiska förekomsten på marknaden av andra produkter av samma typ med olika kännetecken "G" och hur stor betydelse den typen av kännetecken har för att identifiera ett kommersiellt varumärke hos omställningskretsen. Dessutom gör klaganden gällande att tribunalen har gjort en felaktig bedömning av likheten mellan varumärkena ifråga, som bland annat beror på en missuppfattning av de faktiska omständigheterna, en felaktig bedömning av de äldre varumärkenas särskiljningsförmåga och dominans samt en felaktig bedömning av de ifrågavarande produkternas beskaffenhet.

Klaganden gör för det andra gällande att tribunalen har tillämpat rättspraxis felaktigt i den mån den inte har beaktat tidigare nationella beslut, i strid med artikel 17 i ovannämnda förordning 207/2009.

Slutligen gör klaganden gällande att tribunalen har åsidosatt principen om likabehandling i den mån den har gjort en partisk bedömning av likheten mellan kännetecknen genom att inte ta hänsyn till det sökta varumärkets verbala innehåll och genom att ha jämfört kännetecknen med utgångspunkt i alltför vida kriterier.

(¹) EUT L 11, 1994, p. 1 (svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3).

(²) EUT L 78, s. 1.

Begäran om förhandsavgörande framställd av College van Beroep voor het bedrijfsleven (Nederländerna) den 6 juli 2011 — G. Brouwer mot Staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie

(Mål C-355/11)

(2011/C 282/14)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: G. Brouwer

Motpart: Staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie

Tolkningsfrågor

1. Ska direktiv 91/629/EEG (¹) tolkas så att de däri angivna verksamhetskraven, vilka avses i artikel 4 i förordning (EG) nr 1782/2003 (²), också är tillämpliga på kalvar som en jordbrukare håller instängda på en mjölkproducerande gård?
2. Om denna fråga besvaras nekande, utgör då den omständigheten att nämnda direktiv har genomförts i en medlemsstat

genom lagstiftning som säger att de ovannämnda verksamhetskraven ändå är tillämpliga på sådana kalvar, grund för att anse det vara nödvändigt med en minskning eller utslutning i enlighet med artikel 6 i förordning (EG) nr 1782/2003 för det fall verksamhetskraven åsidosätts i den aktuella medlemsstaten?

(¹) Rådets direktiv 91/629/EEG av den 19 november 1991 om fastställande av lägsta djurskyddskrav för kalvar (EGT L 340, s. 28; svensk specialutgåva, område 3, volym 39, s. 198).

(²) Rådets förordning (EG) nr 1782/2003 av den 29 september 2003 om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd inom den gemensamma jordbrukspolitiken och om upprättande av vissa stödsystem för jordbrukare och om ändring av förordningarna (EEG) nr 2019/93, (EG) nr 1452/2001, (EG) nr 1453/2001, (EG) nr 1454/2001, (EG) nr 1868/94, (EG) nr 1251/1999, (EG) nr 1254/1999, (EG) nr 1673/2000, (EEG) nr 2358/71 och (EG) nr 2529/2001 (EUT L 270, s. 1).

Talan väckt den 8 juli 2011 — Europeiska kommissionen mot Konungariket Spanien

(Mål C-360/11)

(2011/C 282/15)

Rättegångsspråk: spanska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: L. Lozano Palacios)

Svarande: Konungariket Spanien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

— fastställa att Konungariket Spanien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 98 i rådets direktiv 2006/112/EG (¹) av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt, jämförd med bilaga III till samma direktiv, genom att tillämpa en reducerad mervärdesskattesats för

— medicinska substanser som allmänt används vid, och är lämpliga för, framställning av läkemedel, i enlighet med bestämmelsen i artikel 91 första stycket 1.5 och 91 andra stycket 1.3 i den spanska mervärdesskattelagen,

— medicintekniska produkter, material, utrustning eller instrument som objektivt sett endast kan användas för att förebygga, diagnosticera, behandla, lindra eller bota sjukdomar och åkommor hos människor och djur, men vilka inte "vanligtvis används för att lindra eller behandla handikapp, för den handikappades personliga och enskilda bruk", i enlighet med artikel 91 första stycket 1.6 andra stycket i den spanska mervärdesskattelagen,

— apparater och tillbehör som först och främst är ägnade att lindra djurs fysiska handikapp, i enlighet med artikel 91 första stycket 1.6 första stycket i den spanska mervärdesskattelagen,